

„Csak a név bizonyos minden más odalett” – mondja a *Fügebőr* beszélője az utolsó oldalakon. A kötet végére komor hangulatú versek lesznek a játékos szövegekből. Ennek a finoman, alig észrevehetően eljátszott metamorfózisnak talán a *Hiányviszony* a csúcsa, a könyv utolsó (előtti) verse: egy álom terében vagyunk, amelyben a beszélő halott nagyapjáról, vagy inkább nagyapjával álmodik. Az álom, valamint a hidegrázós álból fölriadó lírai alany világa között elmosódnak a határok, a nagyapa az unoka ijedt ébredése után ott marad a vers (az álom) világában. A szöveg, voltaképpen: a kötet végére érve a vers (a könyv) beszélője magára marad, az „áhitott”, de érezhetően félelmetes magány állapotában: „S az áhitott magány / Melyre éppen nem vágott / Ébredéssel / Dermesztő hullámokban / Öntötte el szobám”.

A kötet második ciklusának egy fontos szövegében, *Az egyetlen hely* címűben olvasható, hogy „Az ágy az / Egyetlen hely / Ahonnan van tovább”. Ha ezt föltétel nélkül elfogadjuk, ha hiszünk neki, valamit kezdenünk kell a könyvet lezáró, már említett *Viharsarok* utolsó két sorával is: „Összeér az égbolt és a határ / Álmaink sem visznek tovább”.

A hova tovább, a mivel tovább, a milyen nyelven tovább kérdései tűnnek igazán relevánsnak a *Nyúlzug* elolvasása után. A könyv ugyanis szép összefoglalása, remek esszenciája, pontos tükre Hartay Csaba lírájának. Olvasván újabb verseit, innen lesz még szebb.

Kiss László

